

I love it when a plan comes together

Stel, je staat als architect aan de vooravond van een nieuw project. Je bent het technisch geweten. Je bent de man met de helicopterview. Je weet waar je naar toe wilt. Door je enorme gedrevenheid en toewijding ben je in staat om de richting aan te geven, om de neuzen dezelfde kant op te laten wijzen en de mensen te motiveren.

Die mensen? Die vormen je team. En hoe is dit team gevormd? Hoe zijn de mensen voor dit team geselecteerd? Het is wel prettig dat we de goede specialisten aan boord hebben. Die de kneepjes van het vak kennen. En die weten hoe het spel werkt. Uiteraard begrijpen ze mijn denkpatroon en het liefste nog passen ze dit zelf ook toe. Dat scheelt een enorm pak *alignment*. We kunnen een vliegende start maken. Dat voelt heerlijk! Vanaf de eerste dag volop op stoom! Daarmee kunnen we alle bedreigingen wel aan.

Een maandje later gaat het nog steeds uitstekend. Hoe kan het ook anders met zo'n team. Geen vuiltje aan de lucht, geen hobbelte te zien. Iedereen is super optimistisch. Risico's kennen we niet. Zijn die er dan niet? Waarom heeft eigenlijk niemand dat eens aangeroerd?

Je zet een stapje terug. Opeens zie je een aantal spoken heel dichtbij opdoemen. Integratie hebben we wel heel licht opgevat. Ja, het is aan elkaar geknoopt, maar dat die eerste increment nou echt werkt? Verdorie! Er moet ook nog met die externe partij worden geïnterface. Helemaal vergeten uit te werken. Oeps, de systeemhardware, had je die bestelling nu wel doorgegeven?

Je roept je team bij elkaar. Waarom heeft niemand mij er op gewezen? Ja, ze vinden dat je gelijk hebt. Ze hebben er ook niet aangedacht. Heeft nou niemand eens om zich heen gekeken? Alle neuzen dezelfde kant op betekent eigenlijk: we zijn met oogkleppen op met zijn allen één richting opgevoegen. Tja, dan staat de een in de nek van de ander te lullen. Communiceert misschien toch niet zo handig. Eigenlijk is er ook geen communicatie, iedereen is het eens. Dat geeft wel heel veel *blind spots*.

Is dit echt wel een goed team? Laatst had je toch ergens iets gelezen over lastpakken. Hoe was het ook weer: zonder dwarsliggers geen rails. En als je het nog eens goed bekijkt, dan hebben we wel al heel veel kolen in het wagentje geladen, maar is de trein niet echt gaan rollen. Het team lijkt inderdaad prachtig. Ze leggen je geen strobreed in de weg. Maar ze vullen elkaar helaas niet aan.

Het doet denken aan Edward de Bono's zes gekleurde hoeden. Ze geven niet alleen een boel kleur, maar het helpt ook om eens anders te denken: geel betekent optimisme. Ja, daar hadden we heel veel van. Zwart: de doemdenker, groen: de creativeling, rood: het buikgevoel, wit: de *facts*

& *figures* en blauw om alles te beheersen. Een team bouw je met mensen die alle gaten afdekken, de zwarte vlekken kleur geven, die elkaar aanvullen en constructief kritisch bijstaan.

En opeens moet je denken aan die prachtige tv-serie uit de jaren tachtig: het A-Team. Wat heb je daar destijds veel naar gekeken. Een groepje huurlingen in hun zwarte bus met rode strepen. Ze trokken ten strijde om arme onderdrukte mensen te verlossen van gemene criminelen.

Hoe was dit team ook al weer samengesteld? John 'Hannibal' Smith, de sigaren rokende leider, architect en strateeg. Dan was er de met goud behangen spierbundel B.A. (Bad Attitude) Baracus. Een en

al kracht, maar een vliegtuig kreeg je hem niet in. Of je moest hem eerst platspuiten. Mr Templeton 'Face' Peck, de grote verleider die alles geregeld kreeg met zijn mooie smool. En uiteraard H.M. (Howlin' Mad) Murdock, de tot gek verklaarde piloot van het stel.

Ja, dat was nog eens een team. Zeer verschillende pluimages die wel eens onderling streden en elkaar ook prachtig aanvulden. *'I love it when a plan comes together'*. Kon jij dat nu ook maar zeggen.

Ger Schoeber